

er desværre forsilbig og lader sig ikke gjøre. Den ærede Rigsdagsmand gjorde mange stærke Udtalelser, men jeg skal dog kun opholde mig ved een af dem, der forekommer mig at for tjene en Bemærkning. Det ærede Medlem gjorde nemlig stærkt gjældende, at Folkethinget behersker Finantsloven; men det maa jeg paa det Bestemteste erklære, ikke er Tilfældet; thi Folkethinget behersker ikke mere Finantsloven, end det andet Thing og Regjeringen, hvilket ogsaa har viist sig ved flere Leiligheder. Den ærede Rigsdagsmand sagde fremdeles, at Folkethinget har det i sin Magt at paatvinge det andet Thing og Regjeringen Bestemmelser, de ikke syntes om; men jeg skal blot hertil sige, at det har viist sig, at det andet Thing ogsaa har Magt til at paatvinge Folkethinget og Regjeringen, hvad de ikke synes om, og jeg skal i denne Henseende erindre om, at det andet Thing engang har paatvunget baade Krigsministeren og dette Thing 200,000 Rbd. mere, end han vilde have, og de paatvang os virkelig dette Beløb, da man kun med stor Modvillighed gik ind derpaa, for at Finantsloven ikke skulde standses, og baade Folkethinget og Regjeringen maatte finde sig i, at Krigsministeren fik 200,000 Rbd. mere, end han vilde have. Dette er et Exempel, der viser, at det ikke er den ene Deel, der beherskes mere end den anden, men at enhver Deel af den lovgivende Magt i visse Tilfælde kan komme til at beherske den anden, og det fører til det simple Resultat — og det er saa sandt, hvad det ærede Medlem sagde, at jeg vilde ønske, at Alle vilde lægge Vægt derpaa, hvilket jeg forøvrigt vistnok ikke behøver at gjøre, da jeg troer, at Alle lægge Vægt derpaa og ere enige derom — nemlig at man ikke maa misbruge denne Magt. Dette er fuldkommen sandt; man maa albrig misbruge nogen Magt, man har faaet, og i saa Henseende troer jeg, at vi, naar vi komme dertil, ganske rolige og med stor Tilfredshed ville blive enige med den ærede Rigsdagsmand. Man skal søge at hævede den Magt, man har, men ikke misbruge den.

Winther: Med Hensyn til den sidste Sag, der har været omtalt fra flere Sider, er der kun en Ytring, som jeg vil tillade mig at

gjøre imod den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille). Den ærede Rigsdagsmand yttrede nemlig, at der albrig burde fremkomme nogen Efterbevilling, men at, naar der var gjort Overskrivelse af hvad der var bevilget i Finantsloven, skulde det have sin Afgjørelse, naar Regnskabet endelig skulde qviteres, jeg troer, at en saadan Opfattelse staaer i fuldkommen Strid med §§ 52 og 53 i Grundloven. I § 52 staaer nemlig: „Forinden Finantsloven er vedtagen, maae Skatterne ei opkræves. Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i samme“, og i § 53 staaer: „at Statsrevisorerne skulle paasee, at ingen Udgift udenfor Finantsloven har fundet Sted.“ Det forekommer mig derfor, at det er absolut nødvendigt, at enhver Udgift, der skal kunne siges at være gjort overeensstemmende med Grundlovens Bestemmelse, maa være kommen frem enten i den ordinaire Finantslov, eller paa en Tillægsbevilling eller paa en af de Love, som man har kaldet Efterbevillingslove, for at saadanne Udgifter kunne blive indrangerede og knyttede til Finantslovens enkelte Dele, saaledes som det allerede er udviklet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. W. Rimestad). Naar man derimod kunde foretage en Overskrivelse og udsætte Afgjørelsen deraf til Regnskabs Afgjørelse, vilde en af de vigtigste Garantier for Misbrug af Statens Midler tabes, idet de Overskrivelser, som saaledes vare gjorte, aldeles ikke kom under Overveielse af Rigsdagen paa en Tid, hvor den var istand til med Nøagtighed og med Kjendskab til de enkelte Omstændigheder at prøve, om der var Grund til denne Overskrivelse eller ikke. Det kan vistnok i mange Tilfælde være bequæmest for Regjeringen og for dem, der holde med Regjeringen, naar den vil overskrive, hvad Folkerepresentationen vil bevilge, at opsætte slike Afgjørelser, der tidt kunne være meget kildne Punkter, til en Tid, da alle Omstændigheder vare udviklede af Folks Hukommelse og den vedkommende Minister maaskee forsvunden fra Ministerbænken; men for Folkets Repræsentation er det af stor Vigtighed, at denne Slags Udgifter snarest muligt blive forelagte Rigsdagen; jeg troer overhovedet ikke, at der bør finde nogen Udgift Sted, som over-